

lobce, ať již s ním souhlasil čili nic, ježto založení pojistné povinnosti bylo závislé jediné na tom, že byl ve služebním poměru k žalovanému, kdežto jeho souhlasu k pojištění ve fondu zřízeném podle § 6 a) zákona č. 185/1928 Sb. z. a n. nebylo třeba. Nárok žalobce jako zaměstnance žalovaného bylo by tudíž posuzovati podle stanov fondu pro invalidní a starobní pojištění poštovních zaměstnanců. Kdyby však žalobce byl samostatným podnikatelem poštovních jízd, šlo by o pojištění dobrovolné, a nároky z něho pro žalobce plynoucí a jím uplatněné by bylo posuzovati podle smlouvy sjednané o žalobcově pojištění. Kdyby byl žalobce podle této smlouvy členem provisiního fondu a nedošlo by k jeho platnému převodu k pojištění ve fondu pro invalidní a starobní pojištění poštovních zaměstnanců, nebylo by lze jeho nároky posuzovati podle stanov posléze jmenovaného fondu, neboť jednostranným projevem žalovaného nemohl býti žalobce převeden do pojištění ve fondu pro invalidní a starobní pojištění poštovních zaměstnanců. Žalobce tvrdil v žalobě, že musil přistoupiti k pojištění ve fondu pro invalidní a starobní pojištění poštovních zaměstnanců, a dále, že tento přestup se nestal platným způsobem. Jest proto třeba doplniti přednesy obou stran o způsobu, kterým se stal přestup žalobcův k pojištění v posléze uvedeném fondu, a podle výsledků o tom provedených důkazů posouditi, zda žalobce, kdyby ho bylo pokládati za podnikatele poštovních jízd a nikoli za zaměstnance žalovaného, přestoupil platně k pojištění ve fondu pro invalidní a starobní pojištění poštovních zaměstnanců. I kdyby žalobce byl členem jen provisiního fondu, nebylo by pro rozhodnutí o důvodu jeho nároku důležité ustanovení § 13 stanov provisiního fondu, ježto dotčené ustanovení jedná jen o výši invalidního důchodu a neposkytuje nárok na invalidní důchod bez průkazu této invalidity. Pro vznik nároku na invalidní důchod bylo by závažné jen ustanovení § 12 stanov provisiního fondu, které poskytuje účastníku fondu nárok nejen na invalidní důchod pro trvalou invaliditu, ale i pro invaliditu dočasnou.

Čís. 15798.

Kdo se vyživuje z výtěžků hospodaření na vlastním zemědělském pozemku, třebas nepatrné výměry, a mimo to z výtěžků prací ve větším zemědělském podniku své manželky, jest zemědělcem ve smyslu § 1, odst. 1, č. 2 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 4. února 1937, R II 10/37.)

Prv ý s o u d zahájil na návrh dlužníkův o jeho jmění zemědělské vyrovnací řízení podle § 1 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Dlužník jest sám vlastníkem — kromě zahradních parcel ve výměře asi 5 a — jen pozemku ve výměře 19 a 28 m² v ceně 800 Kč a žíví se spolu se svojí manželkou, jež má též zemědělské pozemky, — a to v rozsahu převážně větším, — hospodařením na těchto pozemcích. Jiného pramene výživy dlužník nemá. Proto

jej nelze pokládati za zemědělce ve smyslu § 1 č. 1 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n., neboť ani netvrdil, že se vyživuje vůbec nebo převážně na vlastních pozemcích nebo pozemcích zpachtovaných po případě daných do užívání. Skutečnost, že se živí se svou manželkou hospodařením na jejích pozemcích, nečiní jej ještě zemědělcem podle vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 1, odst. 1, č. 2 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. jsou zemědělci též fyzické osoby, které hospodaří na zemědělských pozemcích vlastních, zpachtovaných nebo daných jim do užívání a vyživují se vůbec nebo převážně z výtěžků tohoto hospodaření a z výtěžku prací v zemědělském nebo jiném podnikání, nejde-li o práce převážně duševní. Když tedy dovolací rekurent hospodaří na vlastním pozemku, ať již je sebe menším, a mimo to koná práce ve větším zemědělském podniku své manželky, a když se při tom vyživuje jedině z výtěžků obou těchto hospodářství, jest ho pokládati za zemědělce ve smyslu uvedeného ustanovení, a nezáleží na tom, že zdrojem jeho výživy je převážně výtěžek prací v zemědělském podnikání jeho manželky, neboť není podkladu pro domněnku, že by jeho práce v hospodářství manželčině byla převážně duševní.

Čís. 15799.

Kdy se k porušení povinnosti uložené pojistníkovi všeobecnými pojistnými podmínkami, aby jeho údaje o skutečnostech důležitých pro přijetí pojistného návrhu byly pravé a úplné a aby nic vědomě nezamlčel, nevyžaduje, aby pojistník jednal přímo lstivě, nýbrž stačí pouhé objektivně nepravé údaje o dotčených skutečnostech.

(Rozh. ze dne 4. února 1937, Rv II 222/35.)

Antonín F., který zemřel 2. října 1931, uzavřel se žalovanou pojišťovnou pojistnou smlouvu pro případ úmrtí na 50.000 Kč. Dle tvrzení žalující záložny má býti tato pojištěná suma vyplacena Anně R-ové, jež tuto pohledávku postoupila žalobkyni a žalovaná byla o tom zpravena dopisem ze 7. listopadu 1931. Žalované bylo oznámeno též úmrtí dopisem z 19. října 1931, avšak žalovaná oznámila dne 13. prosince 1931 žalující záložně, že odmítá vyplacení pojištěné sumy. Proti žalobě na zaplacení pojistné částky namítla žalovaná pojišťovna mimo jiné, že pojištěncův nárok z pojistné smlouvy zanikl proto, že jí pojištěnec při sjednání pojistné smlouvy vědomě zamlčel svůj zdravotní